

ע"פ 1890/16 - יורם אוחיון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1890/16

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: יורם אוחיון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
בת"פ 21923-10-14 שניתן ביום 27.1.2016 על ידי
כב' השופט הבכיר א' כהן

תאריך הישיבה: כ"ז בשבט התשע"ז (23.02.2017)

בשם המערער: עו"ד מיכאל עירוני
בשם המשיבה: עו"ד רחל זוארץ-לוי

פסק-דין

השופטת א' חיות:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) מיום 27.1.2016 בת"פ 21923-10-14 אשר
עמוד 1

גזר על המערער, בין היתר, 5 שנות מאסר בפועל בגין הרשעתו בביצוע מעשה מגונה בקטינה כבת 9 שנים (להלן: המתלוננת).

1. נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע מעשה מגונה שלא בהסכמה בקטינה מתחת לגיל 16 (סעיפים 348(ב), 345(א)(1) ו- 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 - להלן: חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.9.2014 פגש המערער במתלוננת בעודה הולכת ברחוב לעבר בית הכנסת שבו התפללה אמה. על פי הנטען, המערער ביקש מהמתלוננת לסייע לו לסחוב עגלה בה החזיק ובדרך זו הוביל אותה אל תוך בנין סמוך. אז, הורה המערער למתלוננת לשים את ידיה על הקיר והפשיל את הגרביונים והתחתונים אותם לבשה. המתלוננת ניסתה ללבוש בחזרה את בגדיה אך המערער הורה לה שלא לעשות כן והוציא את איבר מינו מתוך מכנסיו, התיישב על הרצפה והורה למתלוננת לשבת עליו כשגבה מופנה אליו. המתלוננת עשתה כדבריו ובעודה יושבת עליו החזיק המערער בישבנה ולחץ את איבר מינו אל איבר מינה תוך שהוא מורה לה להסתכל על איבר מינו ושואל אותה אם "מדגדג לה". כעבור מספר דקות הגיע המערער לפורקן והורה למתלוננת לקום. המתלוננת קמה, לבשה את בגדיה וברחה מהמקום.

2. ביום 12.5.2015 הרשיע בית המשפט קמא את המערער על פי הודאתו במיוחס לו בכתב האישום והורה על הגשת תסקיר נפגעת עבירה, אך נוכח סירובה של משפחת המתלוננת להיפגש עם שירות המבחן לא עלה בידו לחבר תסקיר כאמור. ביום 6.1.2016 נשמעו טיעונים לעונש במהלכם העידו אחיו של המערער וגרושתו וביום 27.1.2016 גזר בית המשפט קמא את דינו.

בגזר הדין עמד בית המשפט על חומרת העבירה שבה הורשע המערער ועל כך שבסעיף 355(א) לחוק העונשין קבע המחוקק שהעונש בגין עבירה זו לא יפחת מ- 2.5 שנות מאסר אלא בהתקיים טעמים מיוחדים לגזור עונש נמוך יותר. בנוסף על כך קבע בית המשפט קמא כי גם בהיעדר תסקיר נפגעת עבירה ניתן להניח שמעשיו של המערער גרמו למתלוננת נזק בצינו, בין היתר, את עובדת היותה בת למשפחה חרדית. עוד ציין בית המשפט קמא כי מעשיו של המערער התאפיינו בתכנון מוקדם ובניצול פערי הכוחות בינו ובין המתלוננת. מטעמים אלו, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, קבע בית המשפט קמא כי מתחם העונש ההולם נע בין 2.5 ל- 5.5 שנות מאסר. בבואו לקבוע את העונש שיש להטיל על המערער בתוך המתחם, הוסיף בית המשפט והתייחס לעברו הפלילי המכביד הכולל הרשעות בעבירות אלימות ומין בקטינים בגין ריצה עונשי מאסר. בהתייחסו להרשעותיו של המערער ציין בית המשפט את הרשעתו בעבירות מין שונות במספר מתלוננים בגין ריצה שמונה שנות מאסר וכן התייחס להרשעתו בעבירת תקיפה משנת 2006, בצינו כי ההרכב שדן בערעור שהגיש המערער באותה פרשה, העלה את האפשרות כי אותה התקיפה בוצעה על רקע נסיון לבצע עבירת מין, אף שהמערער לא הורשע בכך באותו הליך. מנגד, התחשב בית המשפט קמא בנסיבות האישיות של המערער, בהודאתו באשמה ובנטילת האחריות מצדו. בשים לב לשיקולים אלו כולם גזר בית המשפט קמא על המערער 5 שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר על תנאי. כמו כן חייב בית המשפט את המערער לשלם למתלוננת פיצוי בסך 25,000 ש"ח.

3. בערעור שבפנינו טוען המערער כי העונש שנגזר עליו סוטה באופן ניכר לחומרה מן הענישה הנוהגת במקרים דומים וכי בית המשפט קמא התעלם מגזרי דין רבים שהוצגו על ידו בתמיכה לטענה זו. עוד טוען המערער כי בית המשפט קמא לא נתן משקל הולם לנסיבות חייו הקשות, להודאתו באשמה, לחרטה שהביע ולעדויות האופי שנשמעו. כמו כן טוען המערער כי בית המשפט קמא ייחס משקל יתר לעברו הפלילי ולנזק שנגרם למתלוננת, למרות שלא הוגש במקרה דנן תסקיר נפגעת עבירה ממנו ניתן ללמוד על נזק ספציפי שנגרם לה בעקבות האירוע. עוד טוען המערער בהקשר זה כי לא היה מקום להתייחס לעבירת התקיפה בה הורשע בשנת 2006 כאל עבירת מין וכי אין לייחס לו ביצוע עבירות מין שבהן לא הורשע. בנוסף על כך נטען כי בית המשפט קמא התעלם משיקולי

השיקום הקיימים בעניינו של המערער ומכך שהוא מעוניין להשתלב בהליך טיפולי.

המדינה טוענת מנגד כי העונש שנגזר על המערער אינו חורג מרף הענישה המקובל במקרים דומים וכי בגזרי הדין שאליהם מפנה המערער דובר באירועים שנסובותיהם שונות מנסיבותיו של המקרה דנן. המדינה מדגישה את חומרת מעשיו של המערער ואת עברו הפלילי המכביד והיא מוסיפה כי המערער טרם החל לשלם למתלוננת את הפיצוי שנפסק לטובתה. כמו כן, מדגישה המדינה את הצורך להרתיע את המערער מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד וזאת בפרט לנוכח העובדה שלחובתו הרשעות בעבירות מין קודמות.

4. דין הערעור להידחות.

הלכה היא כי אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים שבהם העונש שנגזר סוטה באופן בולט ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה לגבי מקרים דומים (ע"פ 8021/13 תותנוגי נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (29.10.2014)). המקרה דנן, אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו (ראו והשוו: ע"פ 9816/09 ליסק נ' מדינת ישראל (24.6.2010)). אמנם, העונש שנגזר על המערער אינו מן הקלים ואולם, מדיניות הענישה לגבי עבירות מין בקטינים היא כידוע מדיניות מחמירה וזאת לנוכח החומרה המיוחדת הכרוכה בביצוע של עבירות אלו ופגיעתן הקשה באוכלוסייה שבית המשפט מחוייב להקפיד להקפדה יתרה בהגנה עליה (ראו: ע"פ 1555/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2014)). זאת, ביתר שאת מקום שבו מדובר בנאשמים דוגמת המערער אשר כבר הורשעו בעבר בביצוע עבירות מין ויש חשש כי יבצעו עבירות מין נוספות בעתיד (ע"פ 5484/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (17.11.2009)). אמנם, צודק המערער כי לא היה מקום לייחס להרשעתו בתקיפה קונוטציות מיניות בלא שהואשם ובלא שהורשע בכך. עם זאת, לחובתו הרשעה קודמת בגין עבירות מין מרובות שחלקן בוצעו נגד קטינים (ת"פ 82/96). לפיכך, צדק בית המשפט קמא משנתן משקל של ממש לעברו הפלילי המכביד ולהרשעותיו הקודמות. לכך יש להוסיף כי המעשה המגונה שבו הורשע המערער במקרה דנן, מצוי במדרג גבוה של חומרה הן מבחינת גילה של המתלוננת והן מבחינת מכלול נסיבות המקרה המאופיינות ב"ציד" של קורבן תמים.

5. טענתו של המערער לפיה העובדה שלא הוגש תסקיר נפגעת עבירה בעניינו מצדיקה הקלה בעונשו דינה להידחות. יפים לעניין זה דבריה של השופטת ע' ארבל בע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009) בצינה כי:

פעמים רבות תסקיר קרבן חיוני הוא בכדי להציג בפני בית המשפט את מצבו העדכני של קרבן העבירה ולעמוד על הנזקים שנגרמו לו או לה. ואולם, מקום שלא הוגש תסקיר קרבן אין משמעם של דברים כי בית המשפט רשאי להניח כי נפגע העבירה יצא ללא פגע והעבירה שבוצעה בו לא הותירה בו רישומה. מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה. כמובן, מקום שמבקשים להראות את חומרת הנזק והיקפו, יכול הדבר להיעשות באמצעות תסקיר קרבן. מכאן, היעדרו של תסקיר קרבן אינו מעלה ואינו מוריד במקרה דנן וגם אם המתלוננת היא אכן נערה חברתית ומתפקדת, הלוא זה למרות מעשיו של המערער ואין בכך כדי להפחית מחומרתם. (שם, בפסקה 9)

לבסוף אציין כי שיקולי שיקום אף הם אינם מצדיקים במקרה דנן הקלה בעונש. אמנם, יש לברך על הרצון שהביע המערער להשתלב בהליך טיפולי. עם זאת, המערער טרם שולב בהליך כאמור. הוא אף לא החל לשלם את הפיצוי שנפסק לטובת המתלוננת, עמוד 3

ובהינתן מסוכנותו וחומרת מעשיו כמפורט לעיל יש ליתן במקרה זה מעמד בכורה לשיקולי גמול והרתעה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"א באדר התשע"ז (9.3.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת